

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovforslaget er enslydende med det om samme Emne i Rigsdagssamlingen 1899—1900 i Folketinget fremsatte Lovforslag, der ikke naaede til 2den Behandling i dette Ting.

I Overensstemmelse med Anmærkningerne til Lovforslaget, saaledes som det i Fjor fremsattes, bemærkes følgende:

Det foreliggende Lovforslag er udarbejdet paa Grundlag af de Udkaft til Ansættelses-, Lønnings- og Pensioneringsbestemmelser for Teatrets og Kapellets Personale, som bleve udarbejdede af den Kommission, der i 1893 blev nedsat til Drøftelse af forskellige Forhold vedrørende det kgl. Teater og Kapel. Denne Kommission delte sig i et Flertal og et Mindretal, der hver udarbejdede sit Udkaft. I Hovedtanken, nemlig at der søges skabt en heldigere Form for Personalets Ansættelsesmaade og Lønning, samt at der indføres en Pensionering af dette Personale, hvorved man tør vente, at navnlig de betydeligere Kræfter knyttes varigt til Teatret, var Flertallet og Mindretallet enige. Uoverensstemmelserne kom derimod frem ved Sagens økonomiske Udførelse, idet Flertallet nærede overvejende Betænknelighed ved, efter at Lønningskontoen ved Kommissionens Initiativ i Finanssaarene 1895—96 og 1896—97 er bleven nedsat med et aarligt Beløb af ca. 20,500 Kr., at bringe yderligere væsentlige Reduktioner paa denne Konto i Forslag, medens Kommissionens Mindretal ansaa det for gørligt og, særlig under Hensyn til de forøgede Bidrag til Pensjonsfonden, som Kommissionens Forslag paalægger Teatret, for nødvendigt at foretage endnu nogen yderligere Indskrænkning.

Begge Forslag gaa, hvad de kunstneriske Kræfter angaar, med hvilke Teatret virker, ud fra den Opfattelse, at disse Kræfter ikke blot maa være til Raadighed i et saadant Antal, som Løsningen af de kunstneriske Opgaver kræver, men at der ogsaa maa hydes dem saadanne Billaar i økonomisk Henseende, som staa i rimeligt Forhold til det Arbejde, der kræves af dem, og som tillige ere saadanne, at de tør ventes særlig at knytte mere fremragende Kræfter varigt til Teatret. I denne sidste Henseende er der under de nuværende Konkurrenceforhold en Fare, som ikke tidligere i den Grad forelaa, og hvorimod Teatret bør værnes, hvis der ikke skal udvilles sig en hidtil ukendt Løshed i Forholdet og en Vekslen i Personalet, som man ikke kan ønske forplantet til Nationalscenen.

I saa Henseende maa man særlig, hvad det sceniske Personale angaar, have sin Opmærksomhed rettet paa den med Teatret konkurrerende private Teatervirksomhed i Hovedstaden. Meget ofte vilde denne kunne hyde og være tjent med at hyde Kræfter ved det kongelige Teater økonomiske Billaar, i alt Fald for en Tid, som langt vilde overstige, hvad der kan hydes dem ved det kongelige Teater.

For Kapellets Vedkommende gælder et lignende Hensyn. Erfaringen har vist, at ikke saa netop af dets betydeligste kunstneriske Kræfter have taget Ansættelse andetsteds, her og i Udlandet, fordi de søgte sig brostholdne ved det forholdsvis ringe vederlag, de oppebare som Kapelmusikere. For Kapellets Vedkommende maa der tillige tages Hensyn til det omfattende og opslidende Arbejde, der ofte kræves og maa kræves af dets Medlemmer, som bl. a. maa deltage i et betydeligt Antal Prøver uden for deres Virksomhed paa Teatret om Aftenen, samt til, at dette Arbejde, som de af Kommissionen foretagne Undersøgelser have vist, i Alarens Løb er tiltaget betydelig, ligesom det nu yderligere er vokset ved de indførte Søndags- og Eftermiddagsforestillinger. Ved disse have, som det maa erindres, Kapellets Medlemmer ikke et til Skuespillernes forøgede Feindtagt svarende pekuniært vederlag. Ledet af disse Betragtninger har Kommissionen anset det for rigtig at opgive den tidligere fremsatte Tanke om en betydeligere Reduktion af Kapellets Lønninger som baade uretfærdig og skadelig for Teatret.

Ved at holde den samlede Lønningssum (Honorarerne indbefattede) omtrent paa dens nuværende Størrelse, uden yderligere væsentlig Reduktion, kan imidlertid ikke det Maal naas, som ovenfor er berørt, at skabe Personalet en saadan Stilling, at Teatret beskyttes mod idelig Veksling i Personalet. Den Løn, Teatret kan hyde med denne Sum, vil dog ofte være langt mindre end den, der kan tilbydes af Privatteatrene. Kommissionen har derfor, ved Siden af faste, men forholdsvis bestedne Lønninger, der dog kunne forhøjes noget ved Hjælp af Honorarkontoen, saavidt denne kan strække til, maattet tænke paa andre Veje til at naa Maalet. Det er et vel ordnet Pensioneringsvæsen, man i saa Henseende har fundet at maatte lægge Hovedvægten paa, til dels i Forbindelse med den Sikkerhed, som ligger i Ansættelsesmaaden.